

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 135 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til forsvarsministeren af Alfred Jensen og Fuglsang. („Hvilke oplysninger kan ministeren give om det dansk-tyske militære samarbejde og vedrørende de af forsvarsminister Strauss fremsatte udtalelser om, at danske land-, flåde- og luftstyrker skal være en del af den vesttyske værnemagt?“).

Ordføreren for forespørgerne (Fuglsang): Baggrunden for vor forespørgsel til den højtærede forsvarsminister om, hvilke oplysninger han kan give om det dansk-tyske militære samarbejde og vedrørende de af forsvarsminister Strauss fremsatte udtalelser om, at danske land-, flåde- og luftstyrker i stedet for som nu at høre under nordregionen skulle overflyttes til centralregionen med den konsekvens, som flere end vi kommunister har draget, at det danske forsvar i realiteten vil blive en del af den tyske værnemagt, er velkendt. Jeg kunne næsten dertil føje, at egentlig burde det ikke være nødvendigt på denne måde at stille spørgsmål om forhold af en så afgørende betydning for vort land, men det har nu i en årrække været sådan, at dansk udenrigspolitik i første omgang var noget, som vi fra tid til anden, måske også mere eller mindre konkret, kunne læse om i aviser og telegrammer fra Paris, Bonn, Washington og London, medens den var temmelig tabu for den danske befolkning, som den dog nærmest angår.

Det, som det drejer sig om i dette tilfælde, er først admiral Ruges forslag om at lægge det dansk-tyske flådesamarbejde ind under NATO-centralregionen i Paris, d. v. s. under den tidligere nazigeneral Speidel. Men dertil

kommer så som det afgørende Bonnforsvarsministerens utvetydige erklæring over for danske journalister, en erklæring, der ikke kunne betragtes og af journalisterne heller ikke blev betragtet som noget helt tilfældigt, idet — som f. eks. også Dagens Nyheder skrev — ingen af de tilstedeværende journalister kunne være i tvivl om, at såvel ministerens som forsvarsledelsens standpunkt var, at Østersørummet kommandomæssigt skulle ind under centralregionen, og at dette samtidig var den officielle vesttyske stilling, som man over for NATO-hærledelsen ville sætte meget ind på at få gennemført.

Endelig uddybedes dette på en for os uhyggelig klar måde af admiral Ruge i en artikel i bladet Die Politische Meinung fra den 11. november, hvori han sagde, at slaget om Atlanterhavet skulle udkæmpes i vore farvande, og at flådesamarbejdets opgave var at sikre de strategisk vigtige positioner, som vore farvande var, i forhold til det Vesteuropa, som han meget betegnende kaldte et brohoved.

Det er naturligt, at sådanne udtalelser har vakt både opsigt og uro, idet, som jeg har sagt, de praktiske virkninger af planernes gennemførelse ville være, at vort forsvar i høj grad ville indgå som et led i det tyske forbundsværn, i realiteten underlægges dette, og vi ville dermed i videre betydning være nået endnu et skridt henimod at prisgive en del af vor nationale suverænitet. Men det ville dernæst også betyde, at vort land og vore farvande kom til at ligge i det såkaldte vesteuropæiske brohoveds forreste front, at vi altså ville blive anbragt i en eventuel krigs brændpunkt.

Jeg har naturligvis bemærket, at ikke mindst den socialdemokratiske presse er fremkommet med beroligende erklæringer, hvori man i modsætning til den mening, der kommer til udtryk i f. eks. Dagens Nyheder og Politiken, betragter ministerens udtalelser som gætterier og den forespørgsel, som mit parti her har stillet, som nogle rumlerier for at komme til at tale om andre ting end vore egne indre forhold. Jeg har også set den højtærede ministers første svar, at officielt kendte han ikke noget til den stillingtagen, som hr. Strauss har givet udtryk for, men om så var, har jo i hvert